

Мартин Дамянов

Истината за баготите

Мнозина биха ме упрекнали, че заглавието не е достатъчно патетично, имайки предвид огромното значение, което изиграха богатите за спасяването на нашата раса. Няма да крия, че аз също се бях подвел в началото: „Благородните спасители от Земята“, как ви звучи, а? Или пък „Моята малка прицелна благодарност“? Хм, това май не го разбрахте (то кой ли може да разбере богатите). Всеки от вас има право да ме упрекне, попаднал в капана на собственото си невежество, но аз ви прощавам. Прощавам ви както Себула е простил на Кен за унищожаването на Свещенния Град (най-вероятно защото не подозирал, че вътре е имало около двеста първокласни робини). Обаче никой, мои безценни читатели, абсолютно никой не може да твърди, че познава богатите. Дори и Ной. Тъй като имам неговото пълномощие си позволявам да го цитирам: „Агггх! Богатите ме взели...“

И понеже се разкриха някои твърде интересни факти, около богатите, и Вселената аз се нагърбих със задачата да ги документирам. Въпреки че, все пак, хм, аз не съм писател, нали разбирате? Добре, де! Ной ме накара. А сега чуйте суровата истина. И не ме молете да спра!

Защото и да искам, не мога.

* * *

Земята се оказа не чак такъв рай, какъвто очаквахме да бъде, но въпреки това сметнахме, че близките два билиона години бихме могли да поостанем тук. През това време Ной реши да изучава богатите (доста сложна задача за един смъртен, не мислите ли). Аз не бих си позволил да критикувам по-възрастни и по-разумни от мен, особено когато става въпрос за такъв уважаван и ценен тринки, какъвто е Ной. Не и ако фактите не говореха друго. Този път обаче Ной полудя. Наистина.

И това спаси расата.

– Уф! Пристигнахме. – извика Ной и изтупа наметалото си. – Ама тук вони на Ураниум. Той се начумери. – Хм. Има нещо странно в тази МИРИЗМА! Силвиум, какво ще кажеш?

Проточих деликатния си нос и опитах от аромата на блаженството.

– Мммдаа. Прав си Ной. – казах аз с най-мазния тон на света. – Както, че ли тук ТЯ е по-силна от Вендъж. Може би Голтън би могъл... А?! Къде е той?

– Добре, че си нося апаратурата. Ще направя анализ.

Ной взе да изтръсква стъкларии и други Неща от наметалото си. Аз вдигнах смирено рамене и тръгнах по посока на МИРИЗМАТА.

Разговорът с Ной щеше да бъде безпредметен, тъй като Ушите На Ной вече бяха ангажирани с други Гласове. Не бих искал да отида на Мястото, където тези гласове се зараждат. Та кой би искал, Да-Си-Изпържи-Мозъка?

Вървях бавно по студената и мрачна повърхност, и се удивлявах, колко различна е Земята от Вендъж. Възхищавах ѝ се. Донякъде. Все пак това беше родината на багатите. Какви правилни форми! Всичко бе толкова съвършено, че не би могло да се опише по какъвто и да е начин. Навсякъде около мен в нажежения от статичното електричество въздух, изникваха тринки, които излизаха от тъмното като празнични фейерверки. Виждах жаждата за живот в очите им. Мощта в тези погледи беше взривяваща и можеше да се сравни единствено с тази на уранощъркела, когато съзре окуцяла ураножаба. Или с тази на Ной. Беше умопомрачаващо.

Ураниум имаше за всички. Всички бяхме тук заради ураниума. Може би преди бях забравил да спомена, че Тринкитата могат да метаболизират ураниума до други биохимични субстанции в организма си. Е, сега беше време за празненство. Нямахме какво повече да чакаме.

* * *

Честър се спря за миг и провери отново листа. Цифрите бяха изписани съвсем прилежно. Нямахме грешка. Той обърса потта от челото си с ръкава от безупречно изгладената риза. Погледна тавана. Почеса се. А, как му се искаше да има грешка. Погледна обувките си, които блестяха като сребърна табакера от щанд за употребявани стоки и отново се почеса. Не, нямаше грешка. Оправи очилата си, прекръсти се и тръгна. Твърдите му подметки се огъваха така, сякаш подът беше от лава. А не е ли – възпротиви се измъченото му съзнание и Честър стъпи с огромната си тежка обувка точно там, където Ной обвит в синкав дим се суетеше около една доста-ТЪЧНО потрошена колба. За миг въздухът се наелектризира. Честър бръкна с кутре в ухото си за да прогони слабото пукане. Нищо повече не се случи.

Когато Честър почука по вратата, на която пишеше „Началник база – Б. Б. Улф“, все още не знаеше, че следващите няколко седмици ще прекара в търсене на работа в градче, което никога не бе чувал и което бе отдалечено на 1000 мили от тук. Но дори и да знаеше, косата му пак щеше да бъде изправена, а ръцете треперещи. Прилежно изпъленият нокът на лявото му кутре се беше счупил от непрестанното чесане.

– Ау! – излая вълкът отвътре.

– Командир Улф, сър! Сержант Уилкокс докладва, сър!

– Сержант? – сбърчи вежди вълкът. Как е баба ти нещастнико, носи ли си противоядрените гашички, които ѝ подарих миналата Коледа? Ау!

Уилкокс прокара грижливо изрязаните си нокти (без този на кутрето, разбира се) зад безупречно гладкия си врат и изненадано дори и за себе си преоткри недодялаността на този жест. Беше се подготвил за дълъг и обстоен доклад. Беше рабтил десет години в базата. Знаеше как да го направи. Той пое дълбоко въздух...

– Сър... плутония се разпада, сър! – ...и шумно го изпусна.

Улф счупи клечката за зъби, която в неговата уста бе заприличала на изгризано японско ветрило. Изглеждаше смяян. И беше. А Уилкокс в този момент много приличаше на малкото червено дяволче, което играе комар пред господните порти.

– Я, повтори... сержант!

– Сър, – сухо преглътна Уилкокс. – плутоният търпи ядрен разпад, сър.

Вълкът се засмя.

Той също е човек, за бога. – помисли си Уилкокс и инстинктивно опипа шията си. Стори му се прекалено нежна.

– Сержант, да вярвам ли на ушите си? Правилно ли чух, че Плутоният се разпада? Или греша. А?

– Тъй вярно, сър. Правилно чух-ХЪХ-те. – изкашля се Уилкокс, просто защото почувства, че трябваше да направи нещо.

– Защо тогава, ммммм, сме Живи? А?

– Не знам. Сър! Ето разпечатката. – каза Уилкокс с твърдата убежденост, че скоро ще се събуди.

Вълкът погледна набързо листа и го захвърли небрежно назад.

Уилкокс потърка изумено очи. Агнето се завъртя няколко пъти във въздуха, разпери крачка и падна тихо на пода, където отново се превърна в бял лист. Той се ошипа силно, в резултат на което едва не остана с къс прясно месо в ръката си.

Улф вдигна телефона и натисна червеното копче. После каза нещо, което щеше да сложи завинаги край на военната му кариера.

* * *

Пуф! И стадото се разбяга. Синята светлина продължи да блести още няколко секунди. Ной разтърка изненадано очи и премигна.

– Я, какви сте ми зелени! – измуча той и бавно се изправи, държейки се за едно огромно тревисто стъбло. Намираще се в гора от зелени

стъбла. Малко приличаха на ураниеви папрати. – Как, всъщност се озовах тук? – зададе неизбежния въпрос той. И после си спомни. И зелената му брада посърна.

Двойка овни се приближиха първи. Душеха синята миризма, сякаш беше нов вид сено. Приличаха на два много любопитни подноса с храна.

– Я, баготи! – изрева Ной. – Гъци, гъци. Дали не мога да се покате-ря отгоре Ви?

Ной се опита да ги заобиколи, което бе тъпо, защото и те се завъртяха с него. Цялата сцена погледната отгоре и с добро око приличаше на измъчена одисея за един много счупен компас. Ной се ядоса. Опита се да каже нещо, но от устата му излетяха единствено дузина объркани неутрони. Въздухът слабо потрепери. Тогава Ной го видя. Или по-точно го усети. Той беше с новата си приятелка, онази която Ной бе видял през вратата. Миризма на пърлена козина се надигна невъздържано в гърлото му. Ной изхрани още няколко неутрона. Баготът също го беше усетил.

– Ела тук, баготе. – извика напевно Ной. – Бъги, бъги...

Баготът му се изхили.

Ной си припомни, колко трудно качиха Голтън върху гърба му. Тогава трябваше да използват платформа и да държат здраво багота в силова примка. А сега трябваше да се качи сам.

Сам?! Аз полудявам. – помисли си Ной и се ухили като чеширският котарак от „Алиса“. Той вече беше луд. Знаеше го. Само такъв можеше да се качи върху Багот.

* * *

– Господи! – изрева президента. – Я, повтори.

– Става въпрос за ядрен разпад, господин президент. Ядрото на плутония се разцепва на две приблизително равни части и се освобождава...

– Знам, какво е ядрен разпад – говедо, продължи мислено президента. – И това става в наша военна база? И ние не можем да го контролираме?

– Точно така, господин президент. Изпратихме технически екип да потвърди данните, които ни бяха изпратени.

– И какво може да означава това?

– Там има тридесет тона плутоний... – прошепна тихо генералът.

– Мили боже!

– Има две разрешения. – премигна генерала. – Да изкопаем ядрен

гроб или да натоварим плутония на борда на космическа совалка. – и плахо добави. – ако ни стигне времето.

– И какво представлява този ядрен гроб? – попита президента.

* * *

Марвин извика овцете и ги поведе към кошарата, в края на селото. Боготът се отдръпна от горящият пръст на Ной и го стъпка невъзмутимо, от което докара като страничен ефект една смачкана магьосническа шапка, един много сърдит магьосник, препълнена с пръст и много ☐@#\$\$%!& (проклетия) уста. Ной едва се сдържа да не взриви планетата. Вместо това той се уригна шумно и това му напомни, че ураният който опита сутринта бе някак не съвсем годен за консумация – сякаш изгаряше стомаха му. Тревата под Ной посърна и изгоря. Вятърът се намръщи и си запуши носа, след което хукна на север да предупреди другите.

– Проклет да съм ако отново хапна от онова ^&@\$@^%#\$\$%!

– ...Лъки, Майк и Шийла. 'Сички сте тук. – усмихна се беззъбо Марвин.

– Хей! – изкрещя Ной. – Къде отиваш? Боготе?

Боготът махна подигравателно с израстъка на задницата си и тръгна след останалите боготи. Ной се разгневи още повече. Той се прицели в едно дърво и то избухна. Марвин спря. Стадото спря. Освен странното двукрако същество имаше още един неБогот, който не спираше да се мъргази и да подскача като че ли той единствен олицетворяваше лудостта като понятие. Той непрекъснато крещеше нещо на Боготите, а те непрекъснато се правеха, че не го чуват. Ной се прицели и в него...

* * *

Честър се вираше непрекъснато в монитора, където числата се сменяха като тези на бензинова колонка в Сибир. Радиацията растеше и на него му беше доста неудобно в проклетия противорадиационен костюм и със стомах, който прави салто мортале около задника му. Не издържаше вече.

Когато надникна през илюминатора, видя бледото сияние около контейнерите. „Ето как изглежда смъртта“ – помисли си. – „Като неоновата светлина в някоя тъпа дискотека“ – не сдържа огорчението си той. Когато очите му посвикнаха със светлината, Честър видя странно раздвижване в нея. Те подскачаха, биеха се и се премятаха. А, ако не бяха скафандърът и бученето в ушите му сигурно щеше да чуе, че пееха

пиянски одойфски песни. Така или иначе Честър припадна, а когато се свързе, бедствието беше изчезнало, а умът му беше пълен с идеи за това как се усвояват космически лъчи и за това как се ловуват Замати в езеро с помощта на малки късчета Уран. Ако не беше втората част, Честър сигурно щеше да стане най-богатият човек на Земята. Вместо това обаче той даде и последните си спестявания на психоаналитик, от което научи че иска да убие жена си и да спи със сестра си. Когато след време си спомнеше за дните в базата, една песничка неизбежно разпорваше мозъкът му и го караше да танцува посред нощ. Тя звучеше долу-горе така:

– Виждаш ли? Или си спял?
Тринките похапват ураниум
в бледосинкава мъгла...
О, Хрун. О, Хра...

* * *

– Господи, Джим! – изфъфли Марвин и погали кучето си, което беше застанало в доста интересна поза показваща нагледно как възрастната чапла лови жаби, т.е. на три крака, с потънала до земята задница и очи които питаха: „Сега как ще ти сръфам глезена?“ или просто „Проклети овце, дано ви изгние козината и да се подпалите като сухо сено!“

– Ха, така ти се пада! – каза злорадо Ной.

Свободни от своя дразнител багатите заковаха на едно място. Двукракия също беше елиминиран за известно време. Учуден от услужливостта на своята памет Ной си затананика една песничка от времето на отдавна отминалото си детство, когато все още играеше на „Прескочи долината“. Уменията от детството му сега щяха да бъдат безкрайно полезни в преодоляването на последното препятствие – покачването върху багата.

– Фасулска работа. – каза Ной и се засили. Пробяга няколко метра и извика – Още ме бива! Я, как тичам... Сега заклинание за безтегловност...

Ной полетя! В този ден се случиха и други невероятни неща – един самолет падна в близкото езеро с пробито крило, а няколко деца видяха падаща звезда и си пожелаха да не ходят на училище.

Ной гледаше бързо отдалечващата се Земя с тревога, която се четеше по оредялата му брада и се чудеше къде е сбъркал. Беше го правил хиляди пъти... Чак когато кашлицата му промени траекторията на няколко астероида (с което спаси от гибел няколко мегаполиса на Марс),

разбра че виновна за всичко бе храната. Енергията, която се освобождаваше при нейното усвояване беше стократно по-голяма от тази при усвояването на Ураниума и което беше наистина тревожно – беше неконтролируема. Означаваше ли това, че тази енергия може да разруши планетата? Ной знаеше, че е така. Трябваше да се махат. Незабавно. В яда си той прокле няколко звезди и те паднаха. Време беше да се връща.

* * *

– Хм, дяволска работа Джо. Хлъц. Бих се заклел, хлъц, че тук имаше училище. Вчера. Хлъц. Онзи ден и... всъщност не помня още кога.

По-малко пияният Джо, онзи който предпочиташе топлата бира пред киснатото вино, добави:

– Ммм, хъ, хъ. – ти си едно пияно говедо Джо, ако ще и каруца да ме гази. Хъ, хъ.

Когато слънцето си обра крушите зад хълма и останаха само няколко любопитни слънчеви лъча, двамата Джо за пръв път постигнаха единомислие и си плюха на петите. Ной излезе от горящата сграда с тлееща брада и хвърлящи оранжеви мълни очи. Въздухът беше нажежен от огромното усилие да не експлодира, дърветата припряно шумяха, а Джо падна в близката канавка. Тогава в небето се появи първата вълна, признакът, който показваше силата на бъдещата експлозия. В рамките на милионни от секундата Ной наруши дузина правила от Магьосническата харта за предпазване от темпорални катаклизми и влезе в разрез с някои етични принципи, които всъщност правеха професията му толкова солидна и за които в насяоия момент му пукаше колкото на затворник му пука за тава топла баница.

Ной върна времето!

Слънцето не спираше да ругае, усещайки силата, с която залезът започна да се стопява и която го дърпаше толкова силно назад, че караше билионите му лъчи да се разпилеят надлъж и нашир като подгонено стадо овце. Имаше нещо обаче, което правеше слънцето да обезумява от яд и то бе пропускането на следобедното надяждане с живи хлебарки в затвора Синг – Синг, а това не се беше случвало преди повече от 37 години, по времето на последното слънчево затъмнение. Тогава слънцето се заклани да изпепели луната.

– Игъб, игъб! – бръщолевеше Ной объркано, кръстосвайки крака в поредица от невъзможни пози и увереност, която би му донесла медал от олимпийските игри за подрастващи мравояди. – Етогаб, кут але. – допълни той нелепо, усещайки присмехулните погледи на дозина баготи. –

Уф! Най-сетне.

Той заметна достолепно брадата си и се втурна напред.

– Тсонволгетзеб аз яигаМ! – каза той и тръсна глава. – Още пет и съм там. Ухааа...

Ной беше преценил правилно ускорението и силата, както и възможните усложнения от една случайна промяна на вятъра. Той скочи с твърдото намерение да се добере жив до гърба на багота, ако не и върху опашката. Магията бе стигнала само дотук и дори в славните за него години Ной не можеше да се справи по-добре – манипулирането с времето освен, че беше рисковано костваше и много усилия, а понякога пробиваше доста неприятни отвори във време-пространствения континуум. Но за това по-късно.

Решителност бе изписана върху каменното лице на Ной, тънки струйки дим се завихряха около глеещата му шапка. Тогава се случи ненадейна промяна в плана, защото срещу ума на Ной се бе устремил един не по-малко разстроен такъв, под искрите на който се движеха два чифта яки нозе и две дузини достаТЪЧНО остри зъби.

Ной изпищя.

– Махни се от пътя ми, вмирисано псе такова.

Черна пелерина падна пред очите му. Ако допреди секунди Ной имаше сили колкото да се тръшне върху първия стол, който се изпречи пред очите му (бил той и електрически), то сега кръвта закипя във вените му, че за малко не ги изгори. Псето явно не разбираше от дума и Ной го посочи. Върху окосената трева изтракаха обгорели челюсти.

Ной изчезна. Баготът изчезна.

* * *

– Дийй! Дийй! Баготе.

Ной беше опулил ентузиазирано взора си по посока на залеза и се усмихваше пренебрежително срещу гневното слънце, което му махаше заплашително с огнения си пръст.

– Това е! Разбрах. – непрекъснато повтаряше той. – Разбрах. Разбрах Истината за богатите. Намали! Хей! Не ме ли чу? Намали малко, ще си изгубя бъбреците на някой завой... Е, не чак цялата истина.

Още щом Ной тупна върху меката козина на Багота помежду им припламна искра. Както и да го погледнеш това си беше част от уравнението за вселенската поносимост. Вселената не търпи безполезни форми на живот. В това число и богатите не представляваха изключение. Както подозираше и Ной не силата на ума беше тяхното предимство в борбата

за оцеляване. Те имаха друго предназначение. Много важно при това. И Ной го откри.

– Спри или... – тук Ной се сепна. – Май ще трябва да измисля нещо.

Все пак Ной обиколи около стотина пъти Земята и разора няколко пшенични ниви преди това да се случи. Той откри мястото за спиране съвсем случайно – докато отчаяно се опитваше да открие единия рог на богатата. Представляваше малка издатина зад лявото ухо. Нямахте грешка – богатите бяха онези космически кръстосвачи, за които толкова много се говореше в пра– пра– старите лориански легенди:

...и мина време,
разразиха се много бури
изгаснаха много звезди.
Те бяха изчезнали в
бързината на времето,
дирейки покой накрай
вселената.
И спряха да кръстосват
пътищата безброй,
и спряха да пеят
Коала балура овен!

Ной паркира богатата в подножието на хълма, който представляваше базата и разчеса остатъците от брадата си. Беше настъпил часът на истината – кръстосвачите можеха да преминават през плътни препятствия, метеоритни дъждове и фотонни бури. Те разпорваха реалността като се обвиваха в непроницаема за материята обивка от античастици. За негова радост обаче богатите не бяха способни да се справят с такова голямо предизвикателство за мисълта. А пък не им и трябваше. Ной шумно се уригна – част от оградата пред него се разтопи и дузина искри се нагърчиха в празнината, наелектризирайки въздуха.

– Хм. – каза Ной – Ди...

Приблизително по това време (какво значи времето за един кръстосвач?) в базата цареше истинско оживление. Няколко мъже в скафандри станаха свидетели на нещо, което години наред щяха да описват като „Препускаща мъгла в синьо“, но никой никога нямаше да обели и дума, дори в най-компроментирани състояния на духа за „флуоресциращия“ овен. А той наистина светеше.

– ...ий. – Мисълта на Ной препускаше бясно и потъваше директно

там, където свършваха пръстите му и започваше необятното пространство, което представляваше най-великия мост между галактиките, който някога е бил създаван. Той въвеждаше координати и съпоставяше многосъставни уравнения, които потъваха в меката козина, пробиваха тънките костни структури (каква удивителна регресия) и се сблъскаваха с комплицирани баготски мисли от рода на „Дай си ми бучката захар“ или „Тъщо ми крещиш? Мога и сам да го изпия“.

Ной закова Багота и го потупа. Миризмата го връхлетя изневиделица. Приличаше донякъде на своята родственица, която издава овехтелият мухлясал мелничарски чувал. Трудно беше да се определи дали Ной помириса нея или тя докопа Ной. Така или иначе резултатът беше едностранен – едно на нула за миризмата.

– *Modus vivendi!* – извиках аз окъпан в блаженство. – Ной, къде беше? Не ми се сърди, но видът ти не е за пред публика.

– Силвиум! Престани! – изграчи Ной. – Тръгваме веднага.

– Разбира се, Ной. Все пак и тук не гъмжи от досада, не мислиш ли?

– Кажете на останалите да се приготвят. Аз имам да свърша една работа.

– Ной, може ли един малък въпрос? Баготът нямаше ли малко различен вид на Вендъж? Струва ми се като че ли си го обърнал наопаки.

* * *

Макар способностите на Ной като велик магьосник никога да не са били подлагани под съмнение, то имаше някои истини във вселената, които живуркаха с тайничката мисъл да докопат нахалника, който се противопостави на техните устои и като резултат да му го върнат тъпкано. Като такива истините са били създадени от някой, който се предполага, че е бил достаТЪЧНО умен, но „Дори и боговете си имат почивен ден, нали“? Прекалено замаяни ние не чувахме как се приближава трясъка на времето побутвано насърчително по гърба от онези дружелюбни истини, а този който се предполагаше, че ги е предизвикал... просто не можеше да ги чуе. Както вече казах едва ли има живинка, която има желание да разбере с какво са ангажирани ушите на Ной.

Ной се извърна, държаш в ръка стъклария, която съдържаше някаква бълбукаща бледоморава субстанция.

– Ей на. Виждаш ли? – изграчи той и стъкларията избухна моментално в лицето му. Някой се разхили и млъкна.

– Ной не мислиш ли...

– А това какво, е? – извика Ной.

Всички се опулихме по посока на димящия Ноев пръст. Баготът изчезваше. Не се шегувам. Беше станал полупрозрачен и заплашваше да се изпари съвсем. Чак тогава усетих ужасната тежест на пианското си въображение.

– Ной, какво прави този багот тук? – зададох неизбежния въпрос на човек, който се пробужда изгладнял след сто години непробуден сън и вместо дузина печени уранопилета съзира чаша кална вода.

– Ама сте ми едни...

Ной забърка някаква влага в една по-голяма стъклария, която странно защо не се счупи от погнуса и ни накара да я изпием. След като погълнах моя дял си дадох вечен обет против пиански разгул. Светът моментално стана сив и изпълнен с отвращение. Тъкмо си мислех за една по-дълга дрямка, когато Ной ме завлече до багота и ме хвърли отгоре му. Тогава все още не си давах сметка откъде Ной беше толкова силен. Той чевръсто подскочи и се изтърси до мен. После светът се разклати.

* * *

– Що за шеги, Ной? Не ми се иска да си диря червата по обратния път.

– Млъкни, Силвиум. – додаде Ной и за пръв път си дадох сметка, че неговите думи се изсипаха направо в ушите ми. Бях в положение, когато всеки звук се превръщаше във възторжен маршов акорд, чиято единствена цел бе да се подиграе с тъпанчевата ми мембрана, а после брутално да я срази.

Вягърът озадачено се озърна, когато го задминахме.

Ной намали скоростта и въведе спирала за приземяване. Всички манипулации той подкрепяше с обяснения. Така аз станах първият курсист по яздене на Баготи в историята. Тупнахме точно в средата на стадото.

– Това е! Сега ще яздиш сам.

– Ама как така? Аз съм пил. – опитах се деликатно да отклоня въпроса.

Ной подскочи, направи двойно салто във въздуха и се приземи върху задницата на друг багот и изчезна. Не успях да премигна, когато Ной се появи отново с дузина мигащи тринки зад себе си.

– Какво чакаш? – озъби се той. – Трябва да се махаме оттук. Този ураниум е развален.

– Ъ...? – започнах интелигентно аз.

– Хайде, тръгвай след мен.

Нещо засия в замътения ми мозък и продължи да тлее докато кръвта на моите деди не закипя възторжено във вените ми. Гордо забих пети в хълбока на багота и се втурнах напред. Вятърът развя за миг косите ми и изостана. Беше въпрос на минути да пренесем всички тринки на поляната. Обучихме най-добрите от тях и разпределихме останалите по групи. Ной показваше на останалите как да се покачат върху багота и накрая така се усъвършенства, че всеки който претендира за капка спортна кръв във вените си, не би се усъмнил и на йота в успешното му представяне на предстоящите интергалактически игри. Като че ли това започна да се харесва и на Ной. Чак след като се увери, че няма тринки, което да не може да се покатери върху гърба на багот с двойно салто и винт той би отбой. Време беше да тръгваме. Чувах как дърветата си тананикат такава приятна тиха мелодия и сърцето ми се изпълни с копнеж. Планетата, за която преди броени дни не бях и подозирал, че съществува сега ми се струваше по-хубава, от която и да било друга във вселената. Тъгата ми се изля в искреността на една сълза, която полетя надолу, разпръсна се доколкото можеше и се сля с росата завинаги. Ной се провикна високо и ние полетяхме.

Марвин се пробуди от дрямката си и се загледа в стадото. Тази сутрин беше доста странна. Беше открил зад малката борова горичка най-хубавата поляна с най-ГУЧНАта трева в околността. Беше ожулил нозете си в най големите къпинови храсти, които някога беше виждал. И слънцето му се струваше някак различно. Само тази мъгла... като че ли беше жива. Така преливаше около него, сякаш лудееше и се веселеше. Овцете пасяха кротко и само подрънкването на някое медно звънче огласяше за миг простора, все едно искаше нарочно да покаже, че това не е сън. Марвин въздъхна. Когато отново се извърна с препълнена шепа едри къпини и измацани устни, видя как във въздуха се стопи и последната овца. Поляната беше самотна и мъглата се беше разсеяла. Само кучето стоеше на задните си крака и мълчаливо се взираше в хоризонта. Сякаш никога нищо не е имало.

* * *

Баготите направиха широк завой около слънцето и се понесоха към близката червена мъглявина. Ной водеше стадото с вещина и умение, които рядко се срещаха – сякаш цял живот се беше подготвял за мига. Заобикаляйки една космическа буря, той пропусна да забележи

пукнатината, която се извиваше в ореол от искри. Връщането на времето, което Ной предизвика беше свило реалността около Земята, и беше разкъсало нежната космическа тъкан.

Обвивката, която създаваха баготите около тях пречеше на Ной да чуе тътена и рева, които се провираха през пукнатината. Пропусна да види сиянието, което заструи, когато пукнатината се загърчи и разкъса. Ной вече беше далече.

– Там! – посочи чудовището покрито изцяло в космически прах. Очите му блестяха и хвърляха мълнии, а жезълът му беше застинал в мрака и само тънка струйка светлина се процеждаше през него, осветявайки стъклото на един прозорец в Непал. Ордата се раздвижи и се втурна напред. Чудовищата се плезеха и крещяха, неспирайки да се провират през цепнатината, а под нозете им се поклащаха потните тела на едни доста кръвожадни баготи...

(следва продължение...?)

06.10.2000 г.

КРАЙ

© 2000 Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1327>]